

Hensyn til § 2 og hvad dertil hører; og det er Sundhedskollegiets Erklæring, hvilket Collegium under 4de September 1850 allerede yttrede sig temmelig negativt, idet det meente, at det „ikke var modbevist“, at Cholera jo kan være contagiøs, og derefter under 3die April det følgende Aar yttrede, at Collegiet „nu troede — jeg siger troede — med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne udtale“ den For-
 mening, at Spærring ikke vilde hjælpe. Vi have her altsaa atter af den Autoritet, jeg skal støtte min Mening paa, og som det høitærede Thing skal støtte sig paa ved Sagens Afgjørelse, et særdeles nøie og forsigtigt be-
 grændset og nærmest negativt udtrykt velledende Vink. Det forekommer mig derfor rigtigst, at, naar de, som især maae være inde i Sagen, og de, som nærmest have at overtage Ansvaret for de Forholdsregler, som foretages eller foreslaaes foretagne, denne Sag angaaende, — naar de ere saa forsigtige og udtrykke sig saa velbegrændset i alle mulige Henseender, saa har jeg ogsaa en Opfordring til at være forsigtig i alle mulige Henseender, og denne min Forsigtighed skal derfor yttre sig deri, at jeg ikke stemmer for, hvad disse Autoriteter ikke paa en ganske anderledes afgjørende og bestemt Maade have turdet erklære sig for.

Herimod har nu rigtigst min meget ærede Nabo, Ordføreren, gjort gjældende, at vi ville udsætte os for Folkets Misfornoielse ved at votere enten deelsviis eller ganske imod den foreliggende Lov, altsaa ved at stemme enten for de Forandringer, som her ere foreslaaede, eller vel endogsaa mod Loven i det Hele. Men jeg skal i saa Henseende tillade mig at yttre, at, hvad jeg her stemmer for, det indretter jeg ikke efter, hvad Folket formodes at ville være fornoiet med eller misfornoiet med, men efter, hvad der er min bestemte Overbeviisning. Og overhovedet troer jeg, at der findes en stor Forvirring Sted med Hensyn til dette „Folket“, saa at, hvad der hos den Ene hedder: man udsætter sig for Folkets Misfornoielse, det kan hos den Anden med ligesaa god Grund hedde: man erhverver Folkets Bisald.

Endnu skal jeg bede om Tilladelse til, med et Par Ord at berøre tvende underordnede

Punkter. Den høitærede Finansminister har, da man gjorde ham opmærksom paa de Quarantaineforholdsregler, der ifølge § 2 endnu blive staaende med Hensyn til Cholera-
 svaret: ja, de blive ikke staaende, fordi Sygdommen er contagiøs, men fordi den er epidemisk. Men jeg tilstaaer, at dette Argument er mig aldeles ubegribeligt. Saavidt jeg kender Ordet „epidemisk“, saa betegnes derved de Sygdomme, som til visse Tider, og under visse Forhold, mægtigen, tildeels vel ogsaa pludseligen, gribe om sig i en vis Kreds, uden at man kan paavise, ad hvilken Vej de ere komne, eller at de ere komne udenfra, altsaa vel, fordi der i Luften, i Næringsmidlerne, eller hvor det nu forøvrigt er, findes visse Betingelser, som samtidig fremkalde dem hos en Mængde Individuer. Men naar det nu bliver Spørgsmaalet, om der saa er nogen Nødvendighed for, at man med Hensyn til, at en Sygdom er epidemisk af sin Natur, skulde foranstalte visse quarantaineliggende Forholdsregler, naar en Enkelt angrebes af denne Sygdom, saa vilde en saadan Paastand jo omtrent være det Samme som at sige: nu see vi Tilfælde yttre sig af en Sygdom, som ifølge sin Natur maa ventes at ville grassere her i hele Egnen i kortere eller længere Tid, nu ville vi spørre de første Patienter af. Men deri synes dog virkelig ikke at være nogen rigtig Logik. Derimod, naar man erkjender, at en Sygdom er contagiøs, det er, at den kan forplantes, — jeg vil ikke sige, at den nødvendigviis skal forplantes, men at den ogsaa kan forplantes ved Smitte, — naar vi f. Ex. saaledes som den ærede 4de Rigsdagsmand for 1ste Kreds (Blechingsberg) gjorde opmærksom paa, at det turde være Tilfældet, antage, at Cholera, medens den paa den ene Side kunde være epidemisk, dog ogsaa har den Egenffab at kunne fremkaldes ved Smitte, altsaa ved, at en enkelt syg Person kommer derhen, hvor Omstændighederne ellers begunstige dens Udvilling, — ja, saa kan jeg forstaae, at man fastsætter saadanne Forholdsregler, som i § 2 ere foreslaaede. Men saa kan jeg dernæst ogsaa forstaae, idetmindste troer jeg at kunne forstaae det, — og her er et Punkt, hvor jeg tiltrøer mig en selvstændig Mening, — at, saavidt jeg ellers kan læse en dansk Bog og en dansk Lov,